

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **EURO TAXI HATĚ, s.r.o.,** se sídlem Husinecká 903/10, Praha 3, zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, se sídlem Veleslavínova 7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** se sídlem Letenská 15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Af 38/2013 – 38,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Af 38/2013 – 38, **se ruší** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalovaný (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 24. května 2013, č. j. MF-56820/2013/16-1849, PID: MFCR3XFUNM. Tímto stěžovatel zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravních agend, č. j. MHMP 186506/2013, ze dne 18. března 2013, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 70 000 Kč za porušení cenových předpisů podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o cenách").

Dne 16. listopadu 2012 žalobce prostřednictvím svého řidiče nedodržel při prodeji maximální úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem Škoda Superb, SPZ: X, na trase ulice Pařížská, Praha 1 - ulice Kongresová, Praha 4, hotel Corinthia Towers (vzdálenost 6,7 km) částku 585 Kč; podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení hl. m. Prahy č. 20/2006 Sb. hl. města Prahy, o maximálních cenách

osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 240 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč. Dle předložené vytištěné stvrzenky byla přeprava poskytnuta za 60 Kč na tarif č. 6, kde nástupní sazba je 0 Kč, cena za 1 km 9 Kč a cena za čekání za 1 min. rovněž 0 Kč.

Městský soud přisvědčil žalobci v jeho námitkách stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a to zejména ohledně rozporných tvrzení o požadované a uhrazené ceně. Konstatoval, že je nesporné, že řidič nabízel svědkům po ukončení jízdy stvrzenku, ti však odmítli stvrzenku přijmout. Svědci tvrdili ve svých výpovědích shodně, že řidič po nich požadoval zaplacení částky 585 Kč a že takováto částka se rovněž objevila na displeji taxametru, se spropitným zaplatili 600 Kč; stvrzenku jim řidič nevydal.

Krajský soud vytkl stěžovateli, že ke skutečnému zjištění pravdivosti jednotlivých tvrzení měl správní orgán prvního stupně provést kontrolu fungování taxametru vozidla a zjistit, zda předložená stvrzenka z taxametru pochází výlučně z předmětného vozidla; rozhodnutí stěžovatele proto zrušil z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů; za této situace se již soud nezabýval námitkou žalobce ohledně nepřiměřenosti uložené pokuty.

V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné; v odůvodnění je podrobně popsán skutkový děj, jakož i vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů a právních závěrů správního orgánu 1. stupně. V této souvislosti poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. 1. ÚS 729/2000, ze dne 8. 12. 2005, v němž se uvádí, že není nutno každé rozhodnutí odůvodňovat natolik obsáhle, že by bylo třeba vyžadovat podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení.

Stěžovatel konstatuje, že bylo postupováno zcela v souladu s cenovými předpisy a rozhodnutí byla vydána na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce se vyjadřoval postupně ke všem úkonům správních orgánů a správní orgány reagovaly na všechny námitky žalobce předkládané v průběhu správního řízení. Žalobci bylo umožněno uplatňování jeho procesních práv v plném rozsahu.

Ke zmínění faktu, že správnímu orgánu 1. stupně je známa osoba jednatele žalobce pana Pavla Jelínka, uvádí, že skutečnosti uvedené v rozhodnutí správního orgánu 1. stupně č. j. MHMP 186506/2013, ze dne 18. března 2013, jsou zcela objektivní a lze z nich vyvodit jednoznačný závěr o důvodnosti ukládané pokuty, jejímž hlavním smyslem je zajistit provozování taxislužby v rámci právních norem, a to dopravci, kteří respektují zákonem stanovené povinnosti. Podotýká, že žalobce měl možnost v případě pochybností uplatnit námitku podjatosti, což však v žádné fázi správního řízení neučinil, a to ani v době, kdy se s dotyčnými formulacemi v uvedeném rozhodnutí správního orgánu 1. stupně seznámil. Zdůrazňuje, že zmínka správního orgánu 1. stupně o osobě jednatele žalobce nebyla v žádném případě podkladem pro vydání rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí je zcela zřejmé, že zásadním podkladem pro rozhodnutí byly svědecké výpovědi cestujících. Dle názoru stěžovatele tak znění rozhodnutí orgánu 1. stupně nemůže vést s ohledem na skutková tvrzení cestujících a obsáhlé odůvodnění rozhodnutí k žádným spekulacím snižujícím kvalitu rozhodnutí.

Stěžovatel nesouhlasí s názorem městského soudu, že měla být provedena kontrola fungování taxametru. K otázce stavu taxametru v průběhu jízdy uvádí, že pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, zda byl taxametr zapnutý, vypnutý, resp. kolik ukazoval či jak byl nastaven, ale kolik řidič po cestujících požadoval a kolik mu bylo skutečně zaplaceno. Tyto skutečnosti jsou řádně prokázány svědeckými výpověďmi cestujících. K žalobcem předložené stvrzence uvádí, že stvrzenka dokladem bezpochyby je, ovšem jen o tom, že pro danou jízdu byla s danými údaji vytištěna. Důkaz o tom, jaká cena byla skutečně požadována, mohou poskytnout v případě rozdílných tvrzení pouze svědecké výpovědi. Ty jednoznačně prokazují, že řidič požadoval po cestujících částku 585 Kč. Pro posouzení porušení cenových předpisů není podstatné, na jakou částku předložil řidič stvrzenku a záznam o přepravě, ale kolik ve skutečnosti požadoval a kolik mu bylo zaplaceno, což je svědecky doloženo. V tomto případě řidič požadoval po cestujících částku 585 Kč, zaplacena mu byla částka 600 Kč, a to i přesto, že pro jízdu specifikovanou v úvodu této kasační stížnosti stanoví cenové předpisy maximálně částku 240 Kč. V tomto případě tak byla překročena maximální cena jízdného o 345 Kč.

Stěžovatel odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 3 Af 46/2014 - 51, ze dne 15. června 2016, v němž soud v souvislosti s relevancí stvrzenky uvedl závěry zcela opačné, než je tomu v nyní napadeném rozsudku. Dle jiného senátu městského soudu „*k řidičem předloženému záznamu o přepravě znějící na částku 43 Kč (tj. stvrzence* č. 29), *soud uvádí, že tento doklad je irelevantní v situaci, kdy ze svědeckých výpovědí zaznamenaných v protokolu jednoznačně vyplývá, že řidič požadoval za přepravu 400 Kč."* Jiný senát městského soudu pak dále uvedl, že „*k uvedenému dodává, že považuje za zcela nepravděpodobné, že by za 3,1 km dlouhou jízdu trvající 13 minut řidič požadoval pouze částku 43 Kč, která byla vytištěná na záznamu o přepravě (. . .) Soud se neztotožnil ani s námitkou, že pokud by se na taxametru skutečně objevila částka 400,- Kč, nemohl by být následně vytištěn záznam znějící na částku 43 Kč. Podle soudu není úkolem správních orgánů zkoumat technické možnosti taxametru v situaci, kdy částku 400 Kč sdělenou řidičem taxi potvrdili shodně oba cestující. "*

Stěžovatel rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 254/2016 - 39, ze dne 26. října 2016; skutkový stav byl v citovaném rozsudku obdobný. Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že „*dokazování provedené správními orgány vedlo v souladu s § 3 správního rádu ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Obě oznámení o poskytnuté přepravě, kontrolní protokol, protokol o cenové kontrole i veškeré svědecké výpovědi shodně prokázaly, že řidič za poskytnutou přepravu požadoval částku 680 Kč a že mu cestující zaměstnankyně zaplatily včetně spropitného 700 Kč, což přesahuje maximální cenu stanovenou nařízením hlavního města Prahy č. 20/2006 o maximálních cenách osobní taxislužby (...) Dokazování v průběhu řízení před magistrátem směřovalo k objasnění skutečnosti, jakou částku řidič po cestujících požadoval. Namítá-li stěžovatel, že nebylo řádně zjištěno, jaká částka byla na taxametru, není tato skutečnost podstatná, neboť pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je stěžejní, jaká částka za poskytnutou službu byla skutečně požadována, nikoli jaká byla uvedena na stvrzence či taxametru."* Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „*si je vědom skutečnosti, že průběhu řízeni vyvstaly nesrovnalosti týkající se částky uvedené po ukončení přepravy na taxametru, nebot' dle tvrzeni cestujících zaměstnankyň* (v *oznámeních* o *provedené přepravě a ve svědeckých výpovědích) to bylo 680 Kč a naopak dle tvrzení řidiče (doloženého stvrzenkou) a obsahu*

protokolů šlo o 69 Kč. Jak však vyplývá z výše uvedeného, tato otázka není pro posouzení věci podstatná, neboť zásadní je, jaká částka byla za přepravu požadována a uhrazena (....) Na rozdíl od stěžovatele má soud dále za to, že se jeví jako logická úvaha správních orgánů i soudu o tom, že částka 69 Kč za uvedenou přepravu je natolik nízká, že působí nesmyslně, a svědčí proto skutkové verzi cestujících zaměstnankyň, podle níž byla požadovaná částka vyšší (tedy 680 Kč). Jak vyplývá z výše uvedenými, provedenými důkazy bylo jasně prokázáno, že řidič po cestujících požadoval částku 680 Kč, tedy částku převyšující maximální stanovenou cenu o 430 Kč."

Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že povinnost mít ve vozidle taxislužby funkční taxametr s nastavenými údaji a hodnotami odpovídajícími skutečnosti je stanovena v § 21 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. Toto ustanovení rovněž stanoví povinnost řidiče taxislužby vydat cestujícímu doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru, pokud o něj cestující požádá. Porušení těchto povinností je samostatným správním deliktem dle citovaného zákona. V případě řízení o těchto správních deliktech je nutné se zabývat otázkou, zda byla stvrzenka po ukončení jízdy vydána a zda nebylo s taxametrem manipulováno. V případě řízení o porušení cenových předpisů se však správní orgán těmito otázkami zabývat nemusí. Rozhodující je zde zjištění, jakou částku řidič po cestujících po ukončení kontrolní jízdy skutečně požadoval. Je zcela bezpředmětné, zda vydal stvrzenku a zda bylo manipulováno s taxametrem. Cestující shodně uvedli, že po nich řidič požadoval za uskutečněnou jízdu částku 585 Kč. Uvedené svědecké výpovědi cestujících byly základním podkladem pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty.

Stěžovatel má za to, že porušení cenových předpisů spočívající v překročení maximální ceny je zaznamenáno v protokolu o cenové kontrole, v oznámeních o poskytnuté přepravě a je prokázáno svědeckými výpověďmi. S ohledem na uvedené bylo porušení cenových předpisů spisovým materiálem spolehlivě prokázáno a vydaná rozhodnutí správních orgánů o uložení pokuty jsou řádně odůvodněna v souladu se správním řádem. Z procesního hlediska nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech či jinak procesně poškozen. Žalobci byla poskytnuta možnost zúčastnit se provedených výslechů a průběžně se vyjadřovat k podkladům pro rozhodnutí. Nad rámec uvedeného podotýká, že v případě žalobce se jedná o osobu opakovaně porušující cenové předpisy, kdy předchozí uložené sankce nevedly k nápravě.

S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející správní řízení trpí vadami a bylo porušeno zejména jeho právo na spravedlivý proces, kdy byla porušena rovnost zbraní. Žalovaný uvádí v kasační stížnosti*: „Důkaz o tom, jaká cena byla skutečně požadována, mohou poskytnout v případě rozdílných tvrzení pouze svědecké výpovědi,"* (str. 4) *„uvedené svědecké výpovědi cestujících byly základním podkladem pro vydání rozhodnutí o uložení pokuty,"* (str. 6) a správní orgány opakovaně konstatují, že své rozhodnutí opírají pouze o výpovědi svých zaměstnanců. Nesouhlas s tímto postupem namítal žalobce v žalobě i ve správním řízení. Dle žalobce veškeré jeho námitky a tvrzení byly zcela bezpředmětné, neboť bylo již předem rozhodnuto, a to ještě před zahájením řízení při sepisování kontrolního protokolu na základě tvrzení zaměstnanců Magistrátu hl. města Prahy. Městský soud se správně zabýval

všemi souvislostmi, a to i námitkami žalobce ohledně hodnocení důkazu stvrzenkou. Jedná se o doklad vytištěný po skončení jízdy taxametrem, tisk probíhá automaticky. Žalobce v řízení namítal, že trvá na tom, že se řidič ve vozidle nachází sám, a proto stvrzenka představuje významný důkaz o požadované ceně po cestujících. Výslech řidiče nadto v řízení nebyl proveden, správní orgány provedly pouze důkazy v neprospěch žalobce. Žalobce nadto namítá, že k jeho návrhům nebylo provedeno ani žádné vyúčtování peněz, které cestující měli obdržet na svou kontrolní jízdu od Magistrátu hl. města Prahy. Ve spise tedy chybí porovnání částky, kterou dostali k dispozici a částky, kterou měli vrátit. K námitce stěžovatele ohledně nevěrohodnosti částky 60 Kč žalobce uvádí, že takové odůvodnění považuje za nezákonné, nadto tato částka je nižší, než maximálně stanovená. Řidič měl a mohl mít své důvody, proč tuto částku účtoval, zejména konkurenční; ovšem to nebylo správními orgány zjišťováno, pouze bez odůvodnění zavrhnuto. Rovněž námitky stěžovatele k osobě jednatele žalobce považuje žalobce za nedůvodné, neoprávněné a především v řízení nijak nepodložené. Kdyby žalobce ve správním řízení vznesl námitku podjatosti, jak tvrdí stěžovatel, byla by zcela jistě pro rozpor s § 14 správního řádu zamítnuta. Skutečnost, že žalobce provozuje taxislužbu, má zaměstnance a jsou s ním vedena správní řízení, ve kterých vystupuje aktivně, nemůže být nikomu kladena k tíži. A to, i když jsou žalobci uloženy pokuty za správní pochybení; pokuty řádně splácí a případně se proti jejich uložení brání správními žalobami.

Žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti a přípustnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud především nemohl přisvědčit závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele z důvodu v odůvodnění rozsudku uvedených.

Podle názoru městského soudu stěžovatel zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, neboť se dostatečným a srozumitelným způsobem nevypořádal s uplatněnými odvolacími námitkami žalobce. Soud konstatoval, že skutečnost, že je správnímu orgánu prvního stupně známa osoba jednatele žalobce, vedla potom ke zbytečným spekulacím, které zbytečně snižují jinak kvalitně vedené správní řízení a rozhodnutí. Stěžovateli rovněž vytkl, že pochybil, když nezjišťoval, jak byl taxametr v kontrolovaném vozidle nastaven a zda předložené stvrzenky z taxametru pocházejí výlučně z předmětného vozidla.

Nejvyšší správní soud neshledal pro tato tvrzení oporu ve spise.

V podaném odvolání žalobce namítal, že nebylo možno zahájit správní řízení na základě tvrzení cestujících, kteří nijak nedokládají žádný relevantní důkaz týkající se průběhu jízdy, a zejména uhrazené částky, že kontrolní pracovník, který vypracoval protokol o kontrole, nebyl za jízdy přítomen ve vozidle ani nebyl přítomen dojezdu k hotelu, aby mohl dokázat, že cestující platili částku 600 Kč, jak uvádějí; za jediný relevantní

důkaz o průběhu jízdy a zejména o účtované částce považuje žalobce stvrzenku z taxametru. Další námitky se týkaly toho, že cestující spolu mluvili polsky, čemuž žalobce nerozuměl, resp. nepoužili úřední řeč, což je porušením § 16 odst. 1 správního řádu, který požaduje jednání v řízení a vyhotovení písemností v českém jazyce, důkazy, z nichž správní orgán vycházel, tak jsou získány protiprávně; pokud si cestující nepřevzali stvrzenku na 60 Kč, činili tak úmyslně, aby později mohli uvést, že požadoval jinou částku. Dále namítl, že při výslechu svědků svědkyně na otázku, zda si vzpomene na průběh přepravy, nejprve uvedla, že přeprava byla poskytnuta z Pařížské ulice k hotelu Pyramida, teprve poté se opravila a uvedla nově hotel Corinthia. Namítal rovněž, že správní orgán naprosto pominul existenci účtenky z taxametru na částku 60 Kč, shodující se s časem jízdy uváděným figuranty, pozastavoval se nad postupem správního orgánu, který při uložení sankce vycházel z toho, že výpověď svědků má vyšší důkazní hodnotu než stvrzenka; uvedl také, že považuje za irelevantní, spojování jednatele společnosti pana Jelínka s jeho působením ve společnostech, jejichž živnostenské oprávnění k provozování taxislužby bylo v minulosti zrušeno. Výši pokuty označil za jednoznačně likvidační.

Stěžovatel se v rozhodnutí o odvolání se všemi vznesenými námitkami žalobce stran zjištěného skutkového stavu řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádal.

Není pravdou, jak uvádí žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti, že by např. požadoval výslech řidiče, není zřejmé, jakým jím navrhovaným důkazům nebylo vyhověno, neboť ze spisu nevyplývá, že by požadoval předložení *vyúčtování peněz, které cestující měli obdržet na svou kontrolní jízdu od Magistrátu hl. města Prahy*, aby bylo zjištěno, jakou částku dostali k dispozici a jakou částku měli vrátit. Na žádném místě žalobce netvrdí, že řidič měl a mohl mít své důvody, proč tuto částku účtoval, zejména konkurenční, resp. že by správní orgán důkaz k tomu navržený bez odůvodnění zamítl.

Ze spisu rovněž vyplývá, že žalobce, resp. jeho jednatel byl přítomen svědeckých výpovědí, žádné otázky na svědky nevznesl, rovněž nevyužil svého práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí a navrhnout důkazy, byť mu taková možnost byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu řádně poskytnuta.

Rozhodnutí stěžovatele nelze považovat za nepřezkoumatelné ani z důvodu, že správní orgán nezjišťoval, jak byl taxametr v kontrolovaném vozidle nastaven a zda předložená stvrzenka z taxametru pochází výlučně z předmětného vozidla.

Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu.

Podle § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb., HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl provozovatel taxislužby oprávněn účtovat maximálně částku 240 Kč, a to při použití sazby za nástup 40 Kč, ceny za 1 km 28 Kč a ceny za 1 minutu čekání 6 Kč.

K zjištění skutečnosti ohledně částky, kterou řidič požadoval po cestujících, a kterou cestující zaplatili, byly pořízeny dva důkazy svědeckou výpovědí podle § 55

správního řádu a tyto výpovědi byly zaprotokolovány podle § 18 správního řádu. Obě svědecké výpovědi se shodují v tom, že řidič požadoval zaplacení 585 Kč a cestující zaplatili 600 Kč; dle platných cenových předpisů mohl řidič požadovat maximálně 240 Kč. Žalobce předložil oproti uvedeným důkazům stvrzenku znějící na 60 Kč. Tvrzení žalobce, že za jízdu v délce 6,7 km požadoval pouze 60 Kč, považoval správní orgán za nevěrohodné, tuto svou úvahu založil na logických ekonomických důvodech a smyslu podnikání; přitom poukázal i na dosavadní kontrolní zjištění u žalobce; tyto informace však, jak v odůvodnění rozhodnutí žalovaný zdůraznil, nebyly podkladem pro rozhodnutí o pokutě.

V intencích výše uvedeného ustanovení zákona o cenách, jehož porušení bylo stěžovateli přičteno, není podstatné, jaká cena byla uvedena na vytištěné stvrzence, ale částka, jakou řidič po cestujících požadoval a jaká částka mu byla zaplacena. Otázka, zda byla v uvedeném případě vydána stvrzenka, jaké na ní byly vytištěné údaje, a dále, zda bylo manipulováno s taxametrem, nejsou pro posouzení této věci relevantní. Není tedy rozhodné, jakým způsobem l řidič vytiskl stvrzenku s částkou 60 Kč. Pro posouzení porušení cenových předpisů je rozhodujícím důkazem svědecká výpověď, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na stvrzence lišit.

Povinnost mít ve vozidle taxislužby funkční taxametr s nastavenými údaji a hodnotami odpovídajícími skutečnosti je stanovena v § 21 odst. 3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. Toto ustanovení rovněž stanoví povinnost řidiče taxislužby vydat cestujícímu doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru, pokud o něj cestující požádá. Porušení těchto povinností je samostatným správním deliktem dle zákona o silniční dopravě V případě řízení o těchto správních deliktech je zcela jistě nezbytné zabývat se otázkou, zda byla stvrzenka po ukončení jízdy vydána a zda nebylo s taxametrem manipulováno. O tomto správním deliktu však řízení v projednávané věci vedeno nebylo. V případě řízení o porušení cenových předpisů, jak tomu bylo i ve věci žalobce, se však správní orgán těmito otázkami proto zabývat nemusel. Rozhodující je zde zjištění, jakou částku řidič po cestujících po ukončení kontrolní jízdy skutečně požadoval. Je tak zcela bezpředmětné, zda vydal stvrzenku a zda bylo manipulováno s taxametrem.

V této souvislosti za nepřezkoumatelné naopak považuje Nejvyšší správní soud konstatování městského soudu (str. 7), že je nesporné *„že stvrzenku z taxametru nabízel zaměstnanec žalobce svědkům po ukončení jízdy, ti však odmítli stvrzenku přijmout.“* Na jiném místě (str. 8) soud uvádí, že cestující stvrzenku nepožadovali, z oznámení o poskytnuté přepravě svědci uvedli, že *„řidič nejevil zájem vydat doklad o zaplacení jízdného“*. Závěr soudu o nespornosti skutkového stavu v této otázce tak nemá ve spise oporu. Skutečnost, zda řidič vydal či nevydal stvrzenku, je, jak bylo uvedeno výše, však z hlediska nyní projednávaného deliktu irelevantní.

Při posouzení projednávané věci vycházel Nejvyšší správní soud ze své konstantní judikatury ve věcech žalobce skutkově i právně shodných (viz např. rozsudek č. j. 1 As 254/2016 - 39, ze dne 26. října 2016, v němž se mimo jiné uvádí: *„Dokazování v průběhu řízení před magistrátem směřovalo k objasnění skutečnosti, jakou částku řidič po cestujících požadoval. Namítá-li stěžovatel, že nebylo řádně zjištěno, jaká částka byla na taxametru, není tato skutečnost podstatná, neboť pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 16*

odst. 1 písm. b) zákona o cenách je stěžejní, jaká částka za poskytnutou službu byla skutečně požadována, nikoli jaká byla uvedena na stvrzence či taxametru.(...) Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že průběhu řízeni vyvstaly nesrovnalosti týkající se částky uvedené po ukončení přepravy na taxametru, neboť dle tvrzeni cestujících zaměstnankyň (v *oznámeních o provedené přepravě a ve svědeckých výpovědích) to bylo 680 Kč a naopak dle tvrzení řidiče (doloženého stvrzenkou) a obsahu protokolů šlo o 69 Kč. Jak však vyplývá z výše uvedeného, tato otázka není pro posouzení věci podstatná, neboť zásadní je, jaká částka byla za přepravu požadována a uhrazena (....) Na rozdíl od stěžovatele má soud dále za to, že se jeví jako logická úvaha správních orgánů i soudu o tom, že částka 69 Kč za uvedenou přepravu je natolik nízká, že působí nesmyslně, a svědčí proto skutkové verzi cestujících zaměstnankyň, podle níž byla požadovaná částka vyšší (tedy 680 Kč). Jak vyplývá z výše uvedeného, provedenými důkazy bylo jasně prokázáno, že řidič po cestujících požadoval částku 680 Kč, tedy částku převyšující maximální stanovenou cenu o 430 Kč.").* Obdobně lze odkázat na rozsudek č. j. 6 As 159/2016 – 40, ze dne 13. 9. 2016.

Rovněž lze zmínit v souvislosti s otázkou důkazní síly svědeckých výpovědí např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. listopadu 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, č. 1083/2007 Sb. NSS, v němž se mimo jiné uvádí: „*Efektivní kontrolu a případný následný postih nezákonného jednání lze provést právě s pomocí osob budících dojem cizinců nebo nejlépe s pomocí cizinců samotných, kteří s orgány provádějícími cenovou kontrolu spolupracují. Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, jíž je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.*“ Nejvyšší správní soud ze správního ani soudního spisu nezjistil nic, co by věrohodně zpochybňovalo zjištění správních orgánů postavená na důkazech, které byly zásadní pro zjištění skutkového stavu – svědeckých výpovědích přepravovaných osob. Tvrzení žalobce o účelovosti jednání cestujících, kteří si nepřevzali stvrzenku proto, aby mohli poté tvrdit jinou částku, jsou pouze v rovině spekulací. Svědeckým výpovědím byl žalobce přítomen, žádné otázky či námitky k výpovědím či osobám svědků nevznesl.

K otázce úplnosti zjištění skutkového stavu Nejvyšší správní soud dodává, že z § 3 správního řádu nevyplývá povinnost správního orgánu odstranit jakýkoliv rozpor, který ohledně skutkového děje nastane, nýbrž pouze takové rozpory, které jsou rozhodné pro rozhodnutí ve věci. V oblasti správního trestání se jedná zejm. o rozpory ohledně naplnění znaků skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. února 2005, č. j. A 6/2003 - 44).

Nejvyšší správní soud na rozdíl od městského soudu dospěl k závěru, že dokazování provedené správními orgány vedlo v souladu s § 3 správního řádu ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a byly prokázány všechny prvky skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, za který byl žalobce postižen.

Námitkou nepřiměřenosti, resp. likvidačních dopadů uložené pokuty se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť tak dosud neučinil k žalobní námitce žalobce městský soud; je proto povinen tak učinit v dalším řízení, k němuž se mu věc vrací; v něm je vázán právní názorem vysloveným výše.

V novém rozhodnutí rozhodne městský soud rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu